

Sikeres kísérlet

A szokványos színházi plakátokhoz szokott szemeket kíváncsivá teszi az alábbi enyhén rendhagyó szövegű falragasz, mely a Pinceszínház új bemutatóját hirdeti városszerte:

„KÉSŐI KÍSÉRLET

Rómeó és Julia, szomorú történetével ahogyan lelkes diákszínjátszók egy boltíves pincében igyekeznek el-eljátszani, nagy figyelemmel az

ÖRÖK SZÍNHÁZ

örökké változó törvényeire és törvénytelenégeire — de azért nagyjából egészen úgy, amint azt

DÁRDARÁZÓ (SHAKESPEARE) VILMOS az Úr 1593. vagy 1594-ik esztendejében idegen források felhasználásával megírta. Elődök, kortársak és utódok javaslatainak megszívlelésével javította és korigálta:

Balogh Géza.

Díszlet: Fehér Miklós. Jelmez: Dózsa Katalin. Rendezte: Mezei Éva. Az első kísérlet 1969. október 12-én vasárnap este 7 órakor lesz...

A plakát tehát már előre azzal kecsegtetett, hogy valami újszerű, izgalmas vállalkozással lep meg bennünket a Pinceszínház. Ebben a várakozásunkban nem is csalódtunk. Az október tizenkettedikére hirdetett kísérlet sikerült. A Pinceszínház fiatal és lelkes amatőr együttese, érdekes és sokoldalú feladattal birkózott meg. Játsoztak a valósággal és a képzelettel. Bemutatták a fiatal szívekhez oly közel álló tragédia egy-egy jelenetét más-más felfogásban és stílusban — majd a szereplők kilépve kosztümös figuráikból saját maguk narrátoraivá váltak —, hogy vitatkozzanak és érveljenek az állandóan változó művészeti izmusok, irányzatok és kifejezési módok mellett vagy ellen. Színházi inyenceknek való pirandellói ötlet ez, amely ha történetesen egy-két kerülettel beljebb a városban egy rangos közsínházban kap teret, komoly visszhangra és számos vitára tarthatna számot, míg így megelégszik a produkció a Pinceszínház szerény körülményeivel — ahol viszont feladata van —, mert értő és igényes közönséget nevel az ifjú nézőkből.

Az ötletes keretjáték — mely feltárja az alkotás műhelytitkait — az örök és nyugtalan, a vívódó és szenvedélyes színház szeretetére tanítja látogatóit. Ez érződik a szereplők játékából is, a színház iránt érzett olthatatlan rajongás és odaadás. Iván Edit, Szerencsi Éva, Szakácsi Sándor, Sörös Sándor és Korcsmáros György alakítása hívta fel erre különösen a figyelmet.

A pergő ritmusú előadást, sok figyelemmel és aprólékos gondossággal Mezei Éva állította a csöppnyi színpadra úgy, hogy a szűknek tetsző falak szinte kitértek és megnyíltak a játék és a színház bűvöletének sodrában.

Ágh Tihamér